

at, naar man skal gaae ind paa noget af disse Forslag, saa maa det være Forslaget under Nr. 2, det nemlig, som giver samtlige 4 Personer eengang for Alle en Understøttelse af 200 Rbd.; det kan ikke erkjende, at det ikke ved denne Leilighed skulde være ligesaa nødvendigt at understøtte det kvindelige Køn som det mandlige; og det forekommer mig ogsaa, at den ærede Forslagsstiller selv meente, hvad forøvrigt er meget usikkert, om det er, saa, at Manden havde lettere ved at faae Erhverv end Kvinden. Men da det her gjælder om at give en Erkjendtlighed til Personer, som i en vis Tid have tjent i en mere eller mindre umiddelbar Nærhed af den Høifalige, have vi troet, at det, eengang for Alle at give en saadan Erkjendtlighed lige til Alle, maaskee som en Naadsgave, ikke kunde være upassende, naar det ikke kunde have skadelige Følger for Fremtiden; Noget, som den ærede Finantsminister bedre vil erkjende end vi Andre. Finantsministeren staaer i Sager af denne Art stadig i Jlden; og det er nødvendigt, at Rigsdagen saameget som muligt styrker ham mod det ydre Tryk, hvoraf han vist lider mere, end nogen af os let kan gjøre sig Forestilling om; han har en meget vanskelig Post, at forsvare nemlig at forsvare samtlige Medborgeres Lomme.

Finantsministeren: Hvad angaaer de Forslag, som ere stillede af det ærede Mindretal i Forbindelse med endeel andre ærede Herrer, da maa jeg tiltræde den Mening, som paa Udvalgets Begne er bleven udtalt, at det eneste Endringsforslag, som det forekommer mig der kan være Spørgsmaal om at tage i Betragtning, det er Forslaget under Nr. 2. Min Grund derfor staaer i Forbindelse med en nøiagtigere Oplysning, som jeg anseer mig forpligtet til at meddele, men som jeg ikke sidste Gang var istand til, fordi jeg ikke kunde forklare mig de Grunde, som nu ere mig be kendte, til en Uoverensstemmelse, der fandt Sted med Hensyn til nogle factiske Data. Det blev forrige Gang fra min Side anført, at ingen af de paagjældende Hofdametjenere og Hofdamepiger havde tjent længere end mellem $3\frac{1}{2}$ og 7 Aar, hvorimod det fra den modsatte Side blev udtalt, at nogle af dem havde tjent i 15 Aar. Det var en Uoverensstemmelse, som var mig

meget paafaldende, og derfor søgte jeg nøiagtigere Oplysning derom. Det, som jeg tillod mig at fremkomme med, og som i sin Tid blev anført i den allerunderdanigste Forestilling, hvorved Sagen foreløbigt blev afgjort, er det Rigtige, er det Correcte, hvorimod det, der blev anført fra den anden Side, er ikke ganske correct, uagtet Bildfarelsen er temmelig forklarlig. Den ligger nemlig deri, at de 2 Hofdametjenere siden 1840 have været antagne som Tjenere hos de 2 paagjældende Damer, men at de først fra 1848 bleve opførte paa den høifalige Entfedronnings Hofkasse; det er altsaa først i 1848, at det factiske Forhold er indtraadt, der alene kan give Anledning til Tvivl. Det er nemlig vist — og i den Henseende er der hverken nogen Uoverensstemmelse i Hofchefens forskjellige Uttringer eller nogen Uklarhed — at de paagjældende Personer ere antagne af Damerne, og det er ligeledes vist, at de for Niebliffet ere opførte paa Entfedronningens Gagerement; men denne sidste Omstændighed er først indtraadt for de 2 Tjenere fra 1848, deri ligger altsaa, at man ikke har fundet, at de kunde siges at have tjent saa lang Tid som der fra de ærede Herrer's Side blev antaget. Undersøger man den egentlige Tjenestetid, som i dette Tilfælde kan komme i Betragtning, saa er det for den ene Hofdamepige, som er 30 Aar gammel, $3\frac{1}{2}$ Aar, og for den anden, som er 46 Aar, ikke fuldt 7 Aar; for de to Hofdametjenere er Tjenestetiden kun at regne fra den 22de December 1848, da de bleve opførte paa Gagerementet, som blev approberet af Hendes Majestæt Entfedronningen, uagtet de i 1840 ere blevene antagne i privat Tjenesteforhold hos vedkommende Hofdamer. Det er denne Tjenestetid, som man i mine Tanker alene har med at gjøre; thi den Omstændighed, at de tidligere have tjent en af Hofpersonalet, men under andre Vilkaar, end de, som fortiden kunne komme i Betragtning, kan naturligvis ikke gjøre Udslaget. Saaledes som jeg har opfattet Forholdet, og som jeg endnu ikke kan finde mig overtydet om, at der er anført tilstrækkelige Grunde i mod, vilde jeg endnu ikke selv kunne finde mig foranlediget til at tage Initiativet til et saadant Forslag, som af de ærede Herrer er fremfat under Nr. 2, langt